

1437 2. Beh. af Forsl. t. Finanslov f. Finanssaaret fra 1. April 1875 til 31. Marts 1876. 1438

tilbage til, og ikke mindst har det gjort mig ondt, at der er fremkommet saadanne Udtalelser fra den høitærede Conseilspræsident. Naar jeg har begjæret Ordet, er det navnlig for at motivere min Afstemning til det her foreliggende Vndringsforslag; men jeg skal, forinden jeg gaar over dertil, i al Korthed udtale min Anerkjendelse overfor den høitærede Conseilspræsident, fordi han ved at fremkomme med sit Vndringsforslag dog har stillet den Mulighed i Udsigt, at de lavere Lønnede Embedsmænd kunne faae et Tillæg til deres Løn. Jeg skal give den høitærede Conseilspræsident denne Anerkjendelse af to Grunde, først den, jeg allerede har nævnt, at han har stillet i Udsigt, at de Embedsmænd i Staten, som vi Alle ere enige om trænge til et Dyrtidsstillæg, muligens kunne faae dette ved en senere Forhandling herom imellem begge Repræsentationens Afdelinger, og tillige af den Grund, at nu saavel den nuværende Regjering som den forrige Finansminister have udtalt, at et saadant Tillæg kan gives paa Finansloven, hvoraf da følger, at dette Princip er anerkjendt. Jeg er nu ikke saa heldig at kunne være enig med den høitærede Conseilspræsident i, hvad han har opstillet, og naar jeg desuagtet har begjæret Ordet, saa er det for at udtale nogle enkelte Betragtninger, som kunne fremkomme under denne Sags Behandling. Jeg skal selvsølgelig fatte mig meget kort, saa meget mere, som der nu af det ærede 1ste Medlem for 9de Kredts (N. Rasmussen) er udtalt Ansuelser, som jeg i det Bæsentlige kan slutte mig til. Naar vi gaa til Afstemning, gaa vi jo Alle dertil ikke med den forudfattede Mening, som vi kunne have om det vedkommende Forslag, men med den aller alvorligste Tanke om at ville søge at stemme saa rigtig og retfærdig som mulig. Det er derfor ogsaa med den allernærmeste Overveelse, at jeg har rettet det Spørgsmaal til mig selv, om jeg, naar der skal foretages Afstemning over den foreliggende Sag, skal stille mig paa dette eller hint Standpunkt. Jeg har saaledes gjort mig selv det Spørgsmaal, om de Embedslønninger, som oversteige den Sum, som i det andet Thing er sat som Maximum for Tillæget, kunne anses for at være saa forsvarlige efter Nutidens Fordringer, at de ikke behøve Tillæg, og ved at anstille Betragtninger derover har jeg, naar jeg sammenlignede disse Mænds Stilling med Statteyhernes Stilling i vort Land, fundet, at de ere saaledes stillede, at jeg nok tror, at det ikke kan siges at være usforvarligt eller uretfærdigt ikke at give dem Tillæg. Alle ville vistnok være enige om, at det store Flertal af Statens Statteyhede ikke have nær

den Sum at leve af om Næret som disse Mænd, og der er en Betragtning til, som man heller ikke kan hørse fra, naar man drøfter og overveier et saadant Spørgsmaal, og det er det, at enhver Embedsmand maa, ligesaavel som enhver Statteyher i Staten, naar han tiltræder sit Embede, overveie med sig selv, hvorledes han skal indrette sine Forhold, og hvorledes han i det Hele skal leve, thi dersom Statens Statteyhede ville tænke som saa: Saar slaar det godt til, og det slaar ogsaa nok godt til det næste Aar, saa kunde det nok være muligt, at de vilde blive skuffede i deres Forventninger, og at de som Følge deraf vilde komme til at leve paa en anden Maade, end de havde levet paa i det Aar, da det slog godt til. Enhver maa lempe sine Forhold efter sin Bedrift. Det gjælder paa ethvert Omraade, og jeg tror ogsaa, at enhver Embedsmand skylder sig selv at overveie, hvad han har at leve af til sig selv og sin Familie, og ikke udelukkende at stole paa, at Staten, naar der kommer andre Forhold tilstede, velvillig vil give ham et Tillæg, saa meget mindre som der jo er tillagt Embedsmændene Pension, naar den Tid kommer, da de paa Grund af Alderdom og Svagelighed ikke længere ere istand til at udføre deres Forretninger. Nu er det ganske vist ikke saa let at sige, om just 1,600 Rbd. eller 3,200 Kr. bestemt er den Sum, som absolut maa sættes som Maximum for Tillæget. Jeg tør ikke bestemt udtale Noget herom, men jeg tror dog, det kan siges, at de Embedsmænd, hvis Lønninger ere under denne Sum, ere langt uheldigere stillede end de, der ere høiere lønede. Jeg tror, at mangen en Embedsmand, som har en lille Lønning, er meget uheldig stillet; men derimod tror jeg, at, naar de Embedsmænd, der have over 3,200 Kr. i Løn, ville søge at ordne deres Sager efter det, som de vide, de have at leve af, saa ville de virkelig ogsaa kunne komme ud af det. Jeg har rigtig nok hørt af det ærede 3die Medlem for 1ste Kredts (Moug) og af det ærede 2det kongevalgte Medlem (Andra), at det var muligt, at de Embedsmænd, som havde Sager fra ca. 1,600 til 2,400 Rbd., vare endnu mere uheldig stillede end de, der havde en lavere Lønning; men jeg har ikke været istand til at indse dette, og jeg skal for mit Vedkommende være de ærede Medlemmer meget takstydlig, hvis de ville fremkomme med Oplysninger i den Henseende, det vilde være mig overordentlig kjær. I den korte Tid, jeg har havt Sæde her i Salen, har jeg ogsaa hørt udtale Frygt for, at vi, dersom Embedslønningerne ikke stode i Forhold, dels